

ἀγαπησιάρης ἐπίθ. Ἀθῆν. Ζάκ. Κυκλ. Πελοπν. (Πάτρ.) Σύμ. κ. ἀ. ἀγαπ'σιάρ'ς Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) ἀγαπησιάρης Παξ. ἀγαπησιάρης Ζάκ.—Λεξ. Λάουνδ. ἀγαπησιάρης Ἡπ. ἡγαπησιάρης Σύμ. Θηλ. ἀγαπ'σιάρ'σα Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Ἐκ τοῦ ἀγάπησα ἀορ. τοῦ ρ. ἀγαπῶ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνῶν 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 14. Ἡ λ. καὶ παρὰ Δουκ. Τὸ ἀγαπησιάρης καὶ παρὰ Βλάχ. Τὸ ἡγαπησιάρης ἐκ τοῦ ἀγάπηκα.

1) Φιλόστοργος, εὐσπλαχνος Ζάκ. Ἡπ. Παξ. Πελοπν. (Πάτρ.) κ. ἀ.: Ὁ μικρὸς τῆς γιῶς εἶναι πλεὸς ἀγαπησιάρης Παξ. Παιδί ἀγαπησιάρικο ἔς τσοῦ γονέου του αὐτόθ. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Βλάχ. Συνών. πονετικὸς, πονόψυχος. 2) Ὁ ἐπιρρηπὴς εἰς τὸν ἔρωτα, ἐρωτύλος Ζάκ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) Σύμ. κ. ἀ.: Ἄσμ.

Εἶο' ὁμορφὴ κι ἀρχοντικὴ καὶ νεὰ κι ἀγαπησιάρη Ζάκ. 3) Ὁ εὐκόλως ἀγαπώμενος, ἀξιαγάπητος Ἀθῆν. Ζάκ. Κυκλ. κ. ἀ.: Εἶναι ἀγαπησιάρης καὶ τὸν ἀγαποῦν ὅλα τὰ κορίτσια Ἀθῆν. Παιδί ἀγαπησιάρικο Ζάκ. Συνών. ἀγαπήσιμος, ἀγαπητερός.

ἀγαπήσιμος ἐπίθ. Πόντ. (Οἰν.) ἀγαπέσιμος Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. ἀγάπησι.

Ἀξιαγάπητος, ἀξιέραστος, ἐράσιμος ἔνθ' ἀν.: Ἀγαπέσιμος ἄνθρωπος ἐν Κοτύωρ. κ. ἀ. Ἀγαπέσιμος κοιτῆ (κόρη) αὐτόθ. Πολλὰ ἔμορφος κ' ἐν, ἄμαν ἀγαπέσιμος ἐν (δὲν εἶναι πολὺ ὠραία, ἀλλ' ὁμως εἶναι ἀξιαγάπητος) Κερασ. Οὐ, τ' ἄχαρον, νι' ἀγαπέσιμον παιδόπον ἐν! (ὦ, τὸ ἄχαρι, τί ἀξιαγάπητον παιδάκι εἶναι! Τὸ ἄχαρον θωπευτικῶς. Εἰς τὸ νι' ἀγαπέσιμον ἐγένεν ἀνάπτυξις πρωτεύοντος τόνου εἰς τὴν ἄρχουσαν συλλαβὴν διὰ τὸ προηγούμενον ἐρωτηματινὸ) Τραπ. Συνών. ἀγαπησιάρης 3, ἀγαπητερός.

ἀγαπητερός ἐπίθ. Κάμπ. Κρήτ. κ. ἀ. ἀγαπ'τιρός Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀγαπητός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ερός. Διὰ τὴν παρέκτασιν πβ. τὸ ὅμοιον προθυμερός παρὰ τὸ πρόθυμος παρ' Ἐρωτοκρ. Δ στ. 1217 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) Ἡ λ. καὶ παρὰ Γερμ., ὅτι δὲ θά ἦτο καὶ παλαιότερα δεικνύει τὸ παρ' Ἐρωτοκρ. Ε στ. 476 ἐπίρρ. ἡγαπητερά.

Ἀξιαγάπητος, ἀξιέραστος ἔνθ' ἀν.: Ἀγαπητερός ἄνθρωπος Κάμπ. Ἀγαπητερὴ γυναῖκα - κωπέλλα Κρήτ. Συνών. ἀγαπησιάρης 3, ἀγαπήσιμος.

ἀγαπητικός ὁ, κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κρώμν. Χαλδ. κ. ἀ.) ἀγαπητικός Πελοπν. (Ἀργολ.) ἀγαπητικός Ἡπ. Θράκ. Σάμ. κ. ἀ. ἀγαπ'τικός Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Καππ. (Ἀνακ.) ἀγαπ'τικός Κρήτ. ἀγαπ'τικός Λέσβ. ἀγαπητικός Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Χίος κ. ἀ. ἀγαπητικὸ Τσακων. ἡγαπητικός Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Τηλ. ἡγαπ'τικός Θράκ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀγαπητικός = φιλόστοργος. Τὸ ἀγαπ'τικός καὶ παρὰ Βλάχ. Ὁ τύπ. οὗτος διὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ η καὶ τὴν σύμπτωσιν τοῦ π καὶ τ.

1) Φίλος Κέρκ.: Ἄσμ.

Ψυχομαχάει ὁ Διγενῆς κ' ἡ γῆς ἀνατρομάζει.
Τὸ μάθανε τρεῖς φίλοι του, τρεῖς ἀγαπητικοὶ του,
ὁ ἕνας τοῦ παίρνει κούο νερὸ κι ὁ ἄλλος ἀφραῖτο μύσο
κι ὁ τρίτος τὸν ἀντίψυχο τὰ μὴν ψυχομαχῆση.

β) Εὐφημητ. Τοῦρκος (γίνεται χρῆσις τῆς λ. ὁσάκις οἱ ὀμιλοῦντες ἐνώπιον Τοῦρκου ἀποφεύγουν νὰ ἀναφέρουν τὸ ὄνομά του φοβούμενοι μήπως ἐννοηθοῦν) Καππ. (Ἀνακ.)

2) Ἐραστής κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κρώμν. Χαλδ. κ. ἀ.): Πάει καὶ βρίσκει τὸν ἀγαπητικὸ τῆς. Μπάζει κροφὰ ἔς τὸ σπίτι τὸν ἀγαπητικὸ τῆς. Ἐχω - κάνω ἀγαπητικεῖα κοιν. Μεροξήμερώνεται ἔς τ'ς ἀγαπητικεῖς του Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

|| Γνωμ.

Ὅπ' ἔχει δγὸ ἀγαπητικεῖς ἔχει χαρὰ μεγάλη,
ὅταν μαλώση μὲ τὴ μιά, πηγαίνει μὲ τὴν ἄλλη
πολλαχ.

Ὅπου ἔχει δγὸ ἀγαπητικεῖς, | νὰ φάη σαράντα μαχαιρεῖς,
ὅπου ἔχει τρεῖς καὶ τέσσερες, | νὰ φάη σαράντα τέσσερες,
καὶ ὅπου ἔχει μία καὶ καλή, | νὰ ζήση νὰ τὴνὲ χαρῆ

Πελοπν. (Ἀργ.) || Ἄσμ.

Τὸ ψάριν ἔχει κόκκαλα κ' ἡ μπάμμα τὸν ἀφρόν τῆς
καὶ κάθε τρολλοκόριτσον τὸν ἀγαπητικόν τῆς

(τὸ τῆς ἐν τέλει τοῦ δευτέρου στίχ. ἀντὶ τοῦ ἐτέθη διὰ τὴν ὁμοιοκαταληξίαν καὶ κατὰ τὸ σχῆμα κατὰ τὸ νοούμενον) Μεγίστ.

Μάννα, καράβια τέσσερα, μάννα, βαρκοῦλλες πέντε,
μάννα, κατέβα ρώτα τα, μάννα, κατέβα πὲς τους,
μὴν εἶδαν τὸν ἀσίκη μου, τὸν ἀγαπητικὸ μου;

(ἀσίκης=ὠραῖος νέος, ἐραστής) Ἀργολ.

Ἡ μάννα μου βουλήθησε διὰ νὰ μὲ παντρέψη,
οὔλο τὸν κόσμο κάλεσε τὸ οὔλη τὴν οἰκουμένη,
τὴν πρώτη μ' ἀγαπητισεῖα δὲν εἶχε καλεσμένη

Ἰος.

ἀγαπητικούτσικος ἐπίθ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

Ἰποκορ. τοῦ οὖσ. ἀγαπητικός.

Ἐραστής, θωπευτικῶς: Εἶν' ἀγαπητικούτσικος τῆς δεῖνα.

ἀγαπητός ἐπίθ. σύνθηθ. ἀγαπητὲ Τσακων. ἀγαπητὲ Τσακων. ἀγαπητὸ Ἀπουλ. (Καλημ.) Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀγαπητὸς Κύπρ. ἡγαπητὸς Μεγίστ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀγαπητός.

1) Ὁ ἀξίος νὰ ἀγαπηθῆ σύνθηθ.: Εἶναι ἀγαπητὸς ἄνθρωπος. Εἶναι πολὺ ἀγαπητὸ παιδί. Ἐγινε σὲ ὅλους ἀγαπητός. Ἡ κλητ. ἀγαπητέ! ἀγαπητέ μου! εὐχρηστος ὡς προσφώνησις κοιν.: Ἄκουσε, ἀγαπητέ μου! Δὲν εἶναι εἶσι, ἀγαπητέ μου! Ἀγαπητέ φίλε! Ἡ λ. καὶ ὡς ὄν. κύριον πολλαχ., ἦδη δὲ καὶ μεσν. 2) Οὖσ. ἐραστής Ἀπουλ. (Καλημ.) Καλαβρ. (Μπόβ.)

ἀγαπήτρια ἡ, Θράκ. (Ἀδριανούπ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγαπῶ ὡς ἀπὸ μεσάζοντος τύπ. ἀγαπητῆς. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ. Πβ. καὶ τὸ μεταγν. ἀγαπητρίς.

1) Γυνὴ ἐπιρρηπὴς εἰς τὸν ἔρωτα Θράκ. (Ἀδριανούπ. κ. ἀ.) Συνών. ἀγαπησαντροῦ. 2) Ἐρωμένη Θράκ. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Σομ. Πβ. ἀγάπη 3. Συνών. ἀγαπητικεῖα (ἰδ. ἀγαπητικός), ἀγαπίτσα, ἀμωρῶζα (ἰδ. ἀμωρῶζος).

ἀγάπισμα τό, Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγαπίζω, δι' ὁ ἰδ. ἀγαπῶ.

Συνδιαλλαγή, συμφιλιώσις.

